

I Forbindelse med det omhandlede Spørgsmaal blev det derhos under Forhandlingerne omtalt, hvorvidt der i Søneringsloven burde optages Bestemmelser om Skibsmandskabets Størrelse i de forskellige Skibe, ligesom man ogsaa berørte Spørgsmaalet om Betimeligheden af, at der af Lovgivningsmagten fastsættes Grænser for Arbejdstidens Længde saavel for Maskinpersonalet, derunder Maskinmestrene, som for Dæksmandskabet. Udvalget har dog ment, at saadanne Bestemmelser ikke vel vilde kunne finde Plads i Søneringsloven, uden at de for denne Lovgivning hidtil gældende Rammer væsentligt vilde blive overskredne, og eventuelle Bestemmelser desangaaende synes ogsaa i det hele taget at høre hjemme i Søloven.

Ligeledes har man ment, at Bestemmelser om Kontrol med Besætningens Sundhedstilstand, derunder Bestemmelser om, at visse navnlig smitsomme Sygdomme skulde forhindre, at Paamønstring kan finde Sted, ej heller høre hjemme i Søneringsloven. Bestemmelser angaaende disse Forhold, om hvis Ønskelighed der faldt forskellige Udtalelser under Forhandlingerne, maatte efter Udvalgets Formening ligeledes træffes i Søloven.

Et enkelt Omraade, der grænser op til det nys omtalte, er dog inddraget under Søneringslovgivningen, for saa vidt som der efter den nugældende Søneringslov stilles visse Krav til Dæksbefalingsmændenes Synsevne. Den før 1892 gældende Søneringslovgivning kendte ikke saadanne Bestemmelser, men Søneringsloven af 1892 fastsætter, at Søneringsbevis som Fører og som Styrmand kun kan opnaas af den, der efter sit fyldte 14de Aar har bestaaet en nærmere anordnet Synsprøve. Under Udvalgets Forhandling blev rejst Spørgsmaal om, hvorvidt denne Bestemmelse kan anses for fyldestgørende, eller om der ikke burde søges indført Bestemmelser om, at Synsprøve skal aflægges umiddelbart inden Søneringsbevisets Erhvervelse samt yderligere gentages med visse nærmere fastsatte Mellemlum. Der blev i saa Henseende henvist til, at Synsevnerne kunne undergaa betydelige Forandringer med Aarene, og at det maa tillægges overordentlig Betydning, at der skaffes den størst mulige Garanti for, at den nødvendige Synsevne vedblivende er til Stede hos de farende Dæksbefalingsmænd. Dette Forhold, der er gjort til Genstand for særlig Omtale i den Betænkning, der blev afgivet af den af In-

denrigsministeriet under 14. November 1899 nedsatte Kommission til Drøftelse af forskellige Skibsfarten vedrørende Forhold — se Betænkningens pag. 24 — er efter Udvalgets Formening af overordentlig Betydning, og man har fuldt ud kunnet erkende det berettigede i de fremsatte Krav. Paa den anden Side har man dog ment, at Gennemførelsen af en Ordning med obligatorisk gentagne Synsprøver vilde være forbunden med adskillige praktiske Vanskeligheder, som navnlig ville vise sig ved Fastsættelsen af de Former, hvorunder saadanne gentagne Synsprøver skulle finde Sted. For Navigatører, der have lang praktisk Tjeneste bag sig, maa Prøven anlægges anderledes end anordnet for den Synsprøve, der aflægges i de yngre Aar, inden Søneringsbevis udstedes, idet det bør tages i Betragtning, at Forringelse af Synsevnerne i væsentlig Grad vil kunne opvejes ved Kendskabet til Forholdene til Søs. Udvalget har derfor maattet anse det for rettest ikke i Løven at fastslaa Bestemmelser om Tidspunkterne for Synsprøvens Aflægelse, ligesom man har ment at burde udskyde det principielle Spørgsmaal om de gentagne Synsprøver. Man skal dog i denne Forbindelse henvise til, at der ved Bestemmelsen i Udkastets § 25, 1ste Stykke, hvorefter et Søneringsbevis i visse Tilfælde vil kunne fratages den paagældende, naar det maa anses for uforsvarligt at lade ham udøve den ham ved Søneringsbeviset tilføjede Ret, vil haves Adgang til at skride ind ogsaa i Tilfælde, hvor det maatte vise sig, at den nødvendige Synsevne ikke længer er til Stede.

I den nysnævnte Kommissionsbetænkning saavel som i forskellige Henvendelser fra Søfartsorganisationerne til Regeringen er rejst Spørgsmaal om Betimeligheden af, at der indføres Høreprøver for Dæksbefalingsmændene. Ihvorvel Udvalget har kunnet erkende, at adskillige Hensyn kunde tale for Indførelsen af saadanne Prøver, har man dog ment, at Fastsættelse af Regler om saadannes Aflæggelse vilde frembyde saa store praktiske Vanskeligheder, at man maatte nære Betænkning ved at fremsætte Forslag i saa Henseende. Saavidt Udvalget bekendt har der i Praksis ej heller foreligget Tilfælde, hvor Grunden til en Søulykkes Indtræden har maattet søges i Mangler ved de paagældende Dæksbefalingsmænds Hørelse, og i den fornævnte Bestemmelse i Udkastets § 25, 1ste Stykke, vil ydermere — paa tilsvarende Maade som ved Synsevnen omtalt — i paakommende Tilfælde haves det fornødne Kautel.